

Kniha Josefa Skalicckého je dalším z kamínek mozaiky, evokující obraz bájně Atlantidy.

Vycházejí z písemných svědectví Platónových, předkládá Josef Skaliccký bohatě ilustrované kompendium archeologických nálezů z celého světa a načrtává odlišné panorama dějin naší planety.

... a čím více informací jsem získával, tím více se mi zdálo, že něco v průběhu oficiálně udávané historie lidstva na Zemi není v pořádku. Dělal to na mě nepříjemný dojem, jakoby celé lidstvo od dávných, vcelku inteligentních civilizací na dost slušné technické úrovni, neustále hlouplo a ze své úrovně ustupovalo, až někdy do středověku, kdy se ručička úrovně civilizace začala znovu pomalu pozvedat a tento stále rychlejší vzestup, který pokračuje až dodnes, nám bohužel nedokazuje, že se ubíráme správným směrem. Jediné logické vysvětlení této vývojové anomálie, které se nabízí, je, že před všemi nám známými historickými civilizacemi byly na zemi již civilizace jiné, pravděpodobně na daleko vyšší úrovni, které však náhle zanikly, a jen schopní jedinci, kteří přežili a čerpali z nabytých vědomostí a z historických písemností bývalých vědců a učenců nebo vyslanců těchto civilizací do jiných zemí, zajišťovali po určitou dobu vyšší úroveň nejstarších známých civilizací. Jak tito inteligentní jedinci postupně vymírali, tak se i všechny vědomosti ztrácely a zapomínaly, a až po uplynutí relativně dlouhé doby se muselo vše znovu objevovat a vynalézat.

ISBN 978-80-903553-7-8

Josef Skaliccký ATLANTIS, KELTOVÉ A DĚJINY ZEMĚ tak trochu jinak

Josef Skaliccký ATLANTIS, KELTOVÉ A DĚJINY ZEMĚ

tak trochu jinak

JOSEF SKALICKÝ

ATLANTIS, KELTOVÉ A DĚJINY ZEMĚ

tak trochu jinak

Citace z Platonových dialogů Timaios a Kritias
jsou v překladu F. Novotného z roku 1919.

Obrázky a mapy pocházejí zčásti od autora knihy (Knossos
a Phaestos), zčásti od Namu Fialové (Evora) a zčásti
z autorova archivu, shromážděného během dlouhých let,
a údaje původních pramenů nejsou přístupné. Pokud někdo
ze čtenářů zná původní zdroj obrázku, uvítáme zaslání
údajů.

Vydalo nakladatelství PAPRSKY v roce 2008
© Josef Skalický 2008
© PAPRSKY 2008
ISBN 978-80-903553-7-8

OBSAH

Úvod.....	5
Pověst.....	7
Rozbor	14
Minulost.....	31
Současnost	45
Úvaha.....	87
Pokračování	97
Rekapitulace	120
Další objevy.....	138
Úvaha.....	175
Závěr.....	201

Úvod

Od mládí jsem se zajímal o nejstarší historii života na Zemi. Nejdříve o vývoj všeho tvorstva od samého prvopočátku, ale později hlavně o historii lidstva. Proto jsem také s oblibou četl knížky o objevech z dávné prehistorie, zprávy o nových nálezech a stopách po historických civilizacích celého světa, ale nejvíce ze všeho mě zajímaly nejstarší známé civilizace, jako byly Sumer, Egypt, Chetitě, civilizace údolí Indu, pro překvapivé vědomosti Mayové, ale i Etruskové, Keltové, Inkové i jiní, jejichž kořeny sahaly nebo mohly sahat do nejvzdálenější historie. Přečetl jsem si Epos o Gilgamešovi, z bible Starý zákon i jinou dostupnou literaturu, a čím více informací jsem získával, tím více se mi zdálo, že něco v průběhu oficiálně udávané historie lidstva na Zemi není v pořádku. Dělal to na mě nepříjemný dojem, jakoby celé lid-

stvo od dávných, vcelku inteligentních civilizací na dost slušné technické úrovni, neustále hlouplo a ze své úrovně ustupovalo, až někdy do středověku, kdy se ručička úrovně civilizace začala znovu pomalu pozvedat a tento stále rychlejší vzestup, který pokračuje až dodnes, nám bohužel nedokazuje, že se ubíráme správným směrem. Jediné logické vysvětlení této vývojové anomálie, které se nabízí, je, že před všemi nám známými historickými civilizacemi byly na zemi již civilizace jiné, pravděpodobně na daleko vyšší úrovni, které však náhle zanikly, a jen schopní jedinci, kteří přežili a čerpali z nabytých vědomostí a z historických písemností bývalých vědců a učenců, nebo vyslanců těchto civilizací do jiných zemí, zajišťovali po určitou dobu vyšší úroveň nejstarších známých civilizací. Jak tito inteligentní jedinci postupně vymírali, tak se i všechny vědomosti ztrácely a zapomínaly, a až po uplynutí relativně dlouhé doby se

muselo vše znovu objevovat a vynalézat. Sebekriticky si také přiznejme, co by se asi stalo se současnou civilizací, kdyby Zemi postihla celosvětová katastrofa a celé lidstvo by bylo náhle odříznuto od všech zdrojů potřebných energií. Některé náměty můžete nalézt v řadě děl vědecko-fantastické literatury, ale výsledek by byl zaručeně vždy stejný. Po úvodním okamžitém propadu všeho by následovala stále upadající úroveň civilizace až do okamžiku, kdy se lidstvo dostane až na nejnižší úroveň, srovnatelnou s bojem o uhájení holého života, a pak, až lidé získají zase pevnou půdu pod nohama, se teprve začne ručička úrovně lidstva znovu pomalu pozvedat. Vše, co do té doby bylo, se postupně zapomene, zbudou jen báje a pověsti, a do sebe zahleděné lidstvo bude opět spěchat za získáním vyšších hmotných statků a postupně přes řady úspěchů, ale i tragédií, které mu ke cti moc nepřidají, dospěje k další kosmické události. Zda připraveno, či ne, záleží jen na tom, kdy si konečně uvědomí svoji namyšlenost a bude se opravdu bez jakýchkoli předsudků a s odpovídající poko-

rou snažit poznat a pochopit předchozí civilizace, z jejich všestranných vědomostí ve všech oblastech a předcházejících dějinných událostí se poučit, a na všech těchto základech pak udělat vše pro svoji záchranu. Nikde totiž není psáno, že tento zatím stále se opakující proces zhouby a znovuzrození lidské civilizace na této planetě je nekončící!!!

A stylized handwritten signature in blue ink, consisting of several loops and a long horizontal stroke at the end.

Pověst

Jest v zemi egyptské, tam, kde tok Nilu se rozvětjuje a tvoří deltu, kraj zvaný saiský a v tom kraji největší město Sais, odkud byl také král Amasis. Ochráncem tohoto města je božstvo zvané po egyptsku Neith a po řecku, podle tamějších obyvatel, Athéna, a dále říkají, že jsou s námi jaksi příbuzní.

Jestliže bylo něco krásného nebo velikého nebo po jiné stránce pamětihodného, co se u nás nebo u nich stalo, nebo i v jiné zemi, kterou znají jen z doslechu, je v zemi egyptské všechno od starodávna vypsáno a v chrámech uschováno, a trvání nynějšího zřízení jest udáno v posvátných písmech počtem 8 000 let, ale u ostatních národů nebeský přívál po každé pohromě ponechá jen lid písma a vědomostí neznalý, který o své minulosti nemá žádné povědomí, takže vše začíná opět od začátku,

a tak i dnešní svět je jen pouhým stínem světa, který byl zničen.

Tělesa, pohybující se po nebi kolem země, odchylují se od své dráhy a v dlouhých obdobích vše na zemi velkým ohněm nebo vodou hyne. Ohněm všichni, kdo na horách i vyvýšených a suchých místech sídlí, spíše hynou, obyvatelé nížin, pobřeží moří a řek jsou ušetřeni, když však bozi vodou zemi očišťují, je tomu naopak. Těchto všech útrap byl Egypt díky své poloze vždy ušetřen, i přestože chladem nebo vedrem byla lidnatost jednou vyšší a jindy nižší, lidé zde stále žili a proto a z těchto příčin se zde uchovává nejstarší paměť lidstva.

Tak jako my se pamatujeme pouze na jednu potopu, ačkoliv dříve bylo jich již mnoho, tak také nevíme, že kdysi před největší vodní zkázou žil v naší zemi nejkrásnější a nejušlechtilejší rod na světě, který vykonal nejkrásnější činy a měl nejkrásnější ze všech ústavních zřízení, o kterých jsme

se doslechli a z něhož pochází nyní všechna naše obec, když se bylo z něho kdysi uchovalo skrovné símě, protože z těch, kteří zůstali, dlouho vymíralo pokolení za pokolením bez psaného slova a dnešní země je jen pouhým stínem světa, který byl zničen.

V posvátných písmech je rovněž psáno, že bozi dělili se kdysi o veškerou zemi podle jednotlivých míst, a to losem, nikoli sporem, dostávající tedy každý po údělu, osazovali země a pěstovali nás, svůj chov, jako pastýři svá stáda, jenomže ne násilně, ale přesvědčováním řídili všechno své smrtelné pokolení.

Athéna a Hefaistos, majíce stejnou přirozenou povahu jednak příbuzenstvím jako děti téhož otce, jednak zálibou v moudrosti a umění, dostali oba společným údělem tyto naše země jakožto pro ně nejvhodnější a od přirozenosti způsobilé jejich zdatnosti a rozumnosti. Naši o tisíc let dříve, ze sémě přijatého od země a ohně, jejich později.

Ozbrojená bohyně byla důkazem, že u podvojných životů ženských a mužských je každé pohlaví přirozeně schopno společně konati činnost, příslušející každému jednotlivému z nich, tedy i válečnou. Založila tehdy bohyně nejprve vaši obec, vy-

bravši pro vás onu krajinu, poněvadž viděla, podle mírného podnebí, že bude rodit muže velmi rozumné, neboť jest to bohyně milovná jak boje, tak moudrosti. Stvořivše pak v ní dobré obyvatele, vložila jim do mysli řád ústavy, zákony a ještě pak i jiné řády, podle kterých tam pak žili, vynikající dobrými vlastnostmi nade všechny lidi, jak přirozeno u dětí a žáků bohů. Jejich jména jsou zachována, ale jejich činy vymizely z paměti délkou času, neboť obyvatelstvo, které pokaždé zbývalo, bylo nevzdělané a spokojovalo se jen s tím, že dávali ta jména svým dětem, aniž znali jejich vynikajících činů a zákonů. Tímto tedy způsobem zachovala se jména starých předků, ale bez činů. Podle posvátných písem jsou to například: Kekrops, Erechteus, Erichtonios, Erysichton a ostatní z doby před Theseem při vypravování o tehdejší válce.

Mezi obyvateli země byly jednak třídy zabývající se výrobou a zemědělstvím, ale i třída válečnická, zvláště na začátku vybraná od božských mužů, která bydlela odloučeně, měla všechny potřeby k výživě a k výchově, ale tak, že vlastního majetku žádný neměl, nýbrž všechno pokládali za společný majetek všech a více než dostatečné výživy ničehož

nežádali od ostatních občanů, ale zabývali se všemi pracemi, příslušejícími zřízeným strážcům. Naše země v tehdejší době úrodností převyšovala každou jinou, a proto také byla tehdy schopna živiti četné vojsko zemědělsky nečinné, což jest veliké svědectví její úrodnosti. Její hory byly vysoké kopce hlíny s mnoha lesy a ze stromů tam nakácených byla tesána břevna na vazby největších staveb, a ty vazby, není tomu příliš dávno, ještě držely, měla roviny plny tučné prsti a půda poskytovala nezměrné pastvy dobytku. Rok co rok byla napájena vodou z Diových dešťů, které neztrácela jako nyní, kdy voda stéká z holé země do moře, nýbrž majíc hodně prsti, přijímala vodu do ní, uchovávala ji vpitou pod vrchní hlinitou vrstvou a vypouštěla ji pak z výšin do údolí, a tak vytvářela na všech místech bohaté zdroje studánek i řek, po nichž ještě nyní zbývají posvátné stopy u dřívějších pramenů, svědčící, že pravda jest, co se nyní o ní vypravuje.

Co se týče města, prostíralo se na výšině, která všechna byla pokryta zemí a nahoře byla až na malé výjimky rovná. Její svahy obývali řemeslníci a rolníci, kteří hospodařili nablízku, avšak nahoře seděla sama pro sebe jediná třída bojovníků ko-

lem svatyně Athéniny a Hefaistovy, majíc výšinu kolem dokola ohrazenou společnou zdí jako zahradu jediného domu. Bydlili totiž na její severní straně, kde měli zřízeny společné příbytky, zimní jídelny i všechny budovy a svatyně příslušné k občanskému soužití, bez zlata a stříbra, neboť těchto kovů naprosto neužívali, nýbrž jsouce střední cestou mezi přepychem a sprostností, stavěli si slušné příbytky, jež pak sami i děti jejich dětí, když v nich byli zestárlí, pokaždé v témž stavu předávali jiným, sobě podobným. Co se týče jižní strany, opouštěli v létě zahrady, gymnázia a jídelny a jí užívali k tomu účelu. Takto bydlili jako strážcové spoluobčanů a uznání vůdcové ostatních, bdíce nad tím, aby počet mužů a žen již schopných a ještě schopných zbraně byl po všechen čas co možná tentýž, průměrně kolem dvaceti tisíc. Měli tedy takové osobní vlastnosti a takovým způsobem, stále stejným, řádně spravovali vlastní obec, že byli po vši Evropě i Asii vyhlášeni a měli ze všech tehdejších lidí nejslavnější jméno, jak pro svou tělesnou krásu, tak pro všelikou výtečnost duší.

Nyní však obrátíme pozornost k jejich válečným protivníkům a než začneme, je třeba ještě

ujasnit, proč mají barbarští muži helénská jména. Egypťané, kteří je zapsali, převedli je do své řeči a z ní zase byla převedena Solónem do helénského jazyka a tak zapsána.

Poseidon dostal ostrov Atlantský, který byl větší než Libye a Asie dohromady a nalézal se před ústím moře, které jmenujete Heraklovy sloupy, a bylo možno z něho se dostat na ostatní ostrovy a z těch ostrovů zase na celou protější pevninu, prostírající se kolem onoho pravého moře, neboť toto naše moře, které leží uvnitř řečeného ústí, jeví se jako záliv, ale tamto jest vskutku moře, a zem, která je úplně obklopuje, vším právem by bylo zváti pevninou v pravém slova smyslu.

Od moře ke středu celého ostrova prostírala se rovina, která byla ze všech rovin nejkrásnější a dostatečně úrodná. S tou rovinou pak se stýkala, uprostřed ostrova, ve vzdálenosti asi padesáti stádií hora, na všech stranách mírně vystupující, a na ní bydlel jeden z tamějších mužů, zrozený na počátku ze země jménem Euenor, se svou ženou Leukippou a jedinou dcerou Kleito, které, když dospěla, zemřeli oba rodiče, a tu po ní vzplál touhou Poseidon, spojil se s ní, a vršek, na kterém bydlila,

kolem dokola silně opevnil. Vytvořil tak vzájemně se objímající menší a větší kruhy střídavě moře a země, a to dva země, moře pak tři, jako by je vyráběl na soustruhu, maje střed ostrova osou, všude stejně od sebe odlehle tak, aby tam pro lidi nebylo přístupu, neboť tehdy ještě nebylo lodí a plavby. Potom uspořádal sám bez námahy svou božskou mocí ostrov uprostřed vzniklý, když vyvedl vzhůru zpod země dva prameny vody, jeden teplý a druhý studený, a dal vyrůst ze země hojnosti, rozmanitým potravinám.

Zplodiv pak po pěti dvojčatech mužského potomstva, vychoval je a rozdělil ostrov Atlantský na deset dílů.

Prvorozenému udělil matčino sídlo i okolní úděl, jenž byl největší a nejkrásnější, a učinil jej králem nad všemi. Ostatní pak učinil vladaři a dal každému vládu nad mnoha lidmi a územími velkého rozsahu, a dal všem jména, pak nejstaršímu a králi, od kterého dostal pojmenování i všecken ostrov a moře, jméno Atlas, bliženci po něm narozenému, jež dostal úděl na kraji ostrova k Héraklovým sloupům až tam, kde se prostírá kraj Ga-deirský, dal jméno po řecku Eumelos, v domácím

jazyce Gadeiros, jméno, které dalo vznik názvu té krajiny. Z druhých pak bliženců staršímu Amferes, mladšímu Euaimon, z třetích staršímu Mneseus, mladšímu Autochton, ze čtvrtých staršímu Elaspippos, mladšímu Mestor, z pátých staršímu Azaes, mladšímu Diaprepes. Tito pak všichni i jejich potomci po mnoho pokolení tam seděli, vládouce nad mnoha jinými ostrovy v tom moři a majíce mimo to vládu, jak bylo již dříve řečeno, nad obyvateli kolem moře Středozemského až po Egypt a Tyrrhenii.

Atlas měl četné a vynikající potomstvo a král odevzdal vládu vždy nejstaršímu ze svých synů, a tak zachoval poslušnost po mnoho věků. Jejich bohatství bylo tak veliké, jaké se nikdy dříve nevyskytlo v žádných rodech královských, ani později se tak snadno nevyskytne.

Mnoho důchodů jim přicházelo zvenku, z jejich panství, nejvíce však životních potřeb poskytoval ostrov sám. Především pevné i tavitelné hmoty, jež se dobývají dolováním, mezi jinými zvláštní druh mosazi, který vykopávali ze země na mnoha místech ostrova, a oreikalchos byl po zlatě nejvzácnějším u tehdejších lidí. V hojnosti přinášel ostrov

všeho, čeho les poskytuje ke stavitelským pracím, potraviny pro všechna zvířata krotká i divoká, i pro mnoho slonů, všechny druhy obilí, zeleninu a ovoce.

Také byl prokopán příkop od moře až k vnějšímu kruhu, tři sta stop zšíří, sto stop zhloubí a padesát stádií zdělí, byl pak vnější kruh tři stádia zšíří a sousední pruh země byl jemu roven, druhý kruh pak měl šíři dvou stádií, suchý pruh mu byl zas roven a vodní pás kolem samého ostrova uprostřed měl šíři jeden stadion. Ostrov ten měl průměr pět stádií a královský dům na něm byl zařízen takto, uprostřed byl vysázený lidu nepřístupný obvod, zasvěcený Poseidónovi a Kleito, obehnaný zlatou ohradou. Byl tam chrám Poseidónův, stadion zdělí, zšíří pak tři sta stop a přiměřeně pak těmto rozměrům výšky, uvnitř stála zlatá socha boha Poseidóna stojícího na voze a řídícího šest okřídlených koní, tak veliká, že se dotýkal temenem stropu, kolem dokola pak sto Nereoven na delfínech i mnoho jiných soch. Celý chrám mimo akroteria zevně potáhli stříbrem, akroteria pak zlatem, uvnitř pak vyložili strop z bělostné slonoviny zlatem, stříbrem a oreikalkem. Venku kolem

chrámu stály sochy všech oněch deseti králů, jejich žen i všech potomků ze zlata. Krajina kolem města byla úplná rovina, objímala město a sama byla kolem dokola objímána horami, svažujícími se příkře až k moři, byla podoby obdélne, zděli tři tisíce stádiů a zšíři dva tisíce, celá od hor oddělená příkopem šířky stadion a zhloubi sto stop, který odváděl vody stékající z hor. Žeň měli dvakrát do roka, v zimě zavlažoval déšť a v létě zavlažovali ze zavlažovacích kanálů. Zákony, podle kterých se řídili podle ustanovení Poseidona, měli napsané od předků na mosazné desce, na kterou každý král přísahal, že je bude dodržovat. Vojenská síla prý čítala neuvěřitelných jeden milion dvě stě tisíc mužů. A s touto tak velkou mocí se valili na celou Evropu a Asii, z takovéto asi příčiny.

Po mnoho pokolení byli poslušní zákonů a chovali se přátelsky k sourodému božskému plemeni, majíc smýšlení pravdivé a veskrze ušlechtilé, vedouce si v každém osudu i vespolek mezi sebou mírně a s rozumem, pomíjejíce všeho mimo mravní a tělesnou dokonalost a málo si cenili vezdejší statky a lhostejně, spíše jako břímě, nesli spoustu zlata a ostatního majetku, ale dobře věděli, že

i všechny tyto statky rostou ze společného přátelství, ale když božská částka v nich mizela, směřující se opět a opět s mnohým živlem smrtelným a povaha lidská v nich nabývala převahy, tehdy již nemající síly se kazili a plnili se záští, zřetností a touhou po moci. V té době již vládli nad Libyí až po Egypt a nad Evropou až po Tyrhenii.

A tu mezi mnoha velikými činy vaší obce, jež jsou u nás vypsány, jest předmětem obdivu a nade všechny vyniká jeden svou velikostí a statečností: vypravují totiž písmá, jak vaše obec kdysi zastavila velikou moc zpupně se valící od Atlantského moře na veškerou Evropu i Asii. Tenkrát totiž bylo lze se dostat přes ono moře, neboť mělo před Heraklovými sloupy Atlantský ostrov.

Nuže, celá tato moc sebrala se před devíti tisíci lety v jedno a pokusila se jedním nárazem porobiti si naši i vaši vlast i veškerou zemi na této straně úžiny. A tehdy se mohutností vaše obec (!) před celým světem zaskvěla statečností a silou, neboť se postavila na ochranu všech, jsouc zprvu v čele, ale pak po odpadnutí všech donucena bojovat samojediná, podstoupivši krajní nebezpečství, svou odvahou a válečným uměním přemohla

*útočníky, dobyla vítězství a tím zabránila, aby ne-
byli porobeni, kdo ještě nebyli v porobě, nás pak
ostatní obyvatelé zemí uvnitř Heraklových sloupů
nezištně všechny osvobodila. Ale v pozdějším čase
nastala jednou neobyčejně silná zemětřesení a po-
vodně a přišel jeden osudný den a noc a tu pro-*

*padlo se u vás všechno mužstvo schopné zbraně
do země a právě tak ostrov Atlantský se propadl
do moře a zmizel. Proto až dosud je moře na oné
straně nepřístupno plavbě i zkoumání, neboť pře-
kází v cestě vysoko k povrchu nakupené bahno,
které zůstavil klesající ostrov.*

Rozbor

Právě jste se seznámili s upraveným opisem nejstarší zprávy o Atlantském ostrově ve formě podstatného výtahu z Platónových dialogů Timaios a Kritias, bez detailních popisů, jak ji mohl v dávné minulosti vyprávět egyptský kněz Solónovi.

Nyní bych se měl podle již zakořeněných tradic pustit do detailního rozboru této zprávy a na podkladě současných, často velmi chabých vědomostí o dávné minulosti, zprávu na kousky rozcupovat a na zcela nepodstatných detailech, které nakonec nemusí být ani součástí původní zprávy, prokazovat nevěrohodnost příběhu. Tím bych však nechtěl z těch, kteří tak již dříve činili, dělat hlupáky, neboť všeobecně platí již věky ověřené pravidlo:

Hlupáka nikdy nikdo z nikoho udělat nemůže, toho ze sebe může udělat pouze každý sám!

A to platí nejvíce o těch, co si o sobě myslí, že právě oni všechno ví nejlépe a nad ně nikoho není. Skutečnou historickou pravdu však vždy prokáže až čas, a rozřešení, kdo byl ten skutečný hlupák, se bohužel již aktéři sporu většinou nedožijí. Zkusme se proto pro změnu podívat na tuto zprávu nebo pověst trochu z jiné strany, bez předsudků a záští, oproštění od vsugerovaných školometských vědomostí, s hlavou přístupnou skutečně logickým úvahám a logickému myšlení.

Vlastní vyprávění nemůžeme brát úplně slovo od slova, neboť již egyptský kněz je mohl znát jen na podkladě zachovaných rukopisů a zcela logicky si je poupravil tak, aby odpovídalo jeho tehdejšímu myšlení, znalostem života a současným vědomostem o uspořádání světa, které určitě byly vzhledem k několika tisíci let starým událostem diametrálně odlišné, ale určitě méně, než o pár set let později vědomosti jiných lidí – Řeků, kteří byli

v chápání světa a k pohlížení na historii již zcela odlišní, více na svou národnost namyšlení. Proto již Kritius upravil tuto pověst ve svém vyprávění a Platon provedl další nežádoucí úpravy, a to opět podle tehdejších vědomostí a znalostí o uspořádání světa – zároveň ale se zjevnou snahou proslavit a povznést svoji vlast nad ostatní, což je při čtení této pověsti až neskutečné. Velmi často se totiž používá předpona nej-, jako nejhezčí, nejlepší a nejkrásnější při popisu pravlasti a jejích obyvatel. Z historické zprávy tak byla vytvořena oslavná báseň na vlast a lidi, kteří s popisovanou událostí možná neměli nic společného, neboť jejich současná vlast byla tehdy vlastí zcela jiných lidí, kteří ji v té době obývali.

Zbývá ještě podotknout, že v pověsti jmenovaná božstva mají řecká jména a že bohové egyptské verze měli pravděpodobně jména egyptská. Originální historická jména božstev té doby se již asi nikdy nedozvíme, nenalezneme-li náhodou, někdy v budoucnu, nějakou původní písemnou památku. Osobně bych se přikláněl ke jménům nejstarších božstev sumerských, která mohou mít pravděpodobně nejpodobnější tvar, vzhledem k tomu, že se

jedná o nejstarší nám známou civilizaci, která kladla své dějiny před celosvětovou katastrofu. Ostatní následné civilizace, například Babyloňané a pozdější semité, si své dějiny vytvořili tak, že opsali dějiny Sumerů, které si doplnili a upravili podle svých potřeb, a upravili si i jména bohů do svého jazyka. Otázkou zůstává, zdali to byl skutečný jazykový překlad jmen, nebo si je někdy i vymysleli. Z obdobných důvodů by se skutečnosti mohla blížit i jména nejstarších bohů řeckých, egyptských a možná i keltských, ale o tom až později.

Podle vyprávění egyptského kněze se popisovaná tragická katastrofa Egypta nijak závažně nedotkla, a tím ani egyptské knihovny, z níž pravděpodobně probíraná zpráva o Atlantském ostrově pochází. Právě z písemností uložených v této knihovně a určitě v originále pověsti byla použita správná jména původních vládců a pozdějších božstev a já věřím, že tato jména vznikající Egypt také zpočátku převzal i do svého náboženství, než si vytvořil hromady bohů vlastních. Ještě horší to ale bude se jmény uváděných vládců Atlantidy, která by bylo nutno nejdříve zpětně přeložit z řečtiny do egyptštiny, abychom získali jejich pravdě-

podobnější tvar, a pak by bylo ještě potřeba objevit podobnou báji sumerskou, aby se mohly obě jazykové varianty porovnat. Jelikož tak velká náhoda je vskutku nepravděpodobná, zůstanou nám asi originální jména navždy utajena.

V současné době je již řada lidí i učenců, zajímajících se o minulost lidstva, přesvědčena o tom, že na naší planetě v dávných dobách skutečně existovala, a to alespoň jednou, velmi vyspělá civilizace, která náhle, v době asi před 10-11 000 lety, zmizela, a po níž prý zatím nemáme žádné uznané hmatatelné památky, přestože nevysvětlených nálezů jsou ve skladech archeologických nálezů a historických zápisech archeologů až neuvěřitelná množství. Ale oficiální vědci většinou místo toho, aby se je snažili vysvětlit, je raději ve své malosti ignorují nebo i úmyslně likvidují, aby se náhodou v současné době neblamovali.

A teď upřímně, kdo jiný tou civilizací mohl být, než civilizace Atlantského ostrova, jediná, o které z hlubin dávnověku víme, a jejímž soupeřem byla civilizace, která obývala všechny oblasti kolem i v prostoru současného Středozevního moře a jejíž součástí byl i současný Egypt, neboť

Středozevní moře tehdy ještě neexistovalo, ale existovala velká vnitrozemská jezera. A jak asi vypadala Sahara a ostatní oblasti světa? Zcela zodpovědně si dovolím tvrdit, že to ze současných lidí nemůže bezpečně vědět nikdo, a ti, kteří budou vyslovovat nějaké názory, si musí uvědomit, že to jsou pouhé domněnky, tak jako je domněnkou i toto pojednání, neboť uvažujeme a zabýváme se událostmi, oddělenými od současné historie poslední obrovskou celosvětovou katastrofou, která se stala někdy před 10 500 lety, a my se můžeme pouze domnívat, nakolik změnila tvar pevnin.

Jaké je tedy skutečné pravdivé jádro pověsti? Bezpečně to také vědět nemohu, ale věřím v její pravdivý základ, a jelikož nechci dělat ukvapené závěry a tím tytéž chyby jako jiní přede mnou, pokusím se vám předložit svoji domněnku, jak si myslím, že vše bylo, a vy se s ní můžete ztotožnit, nebo ji můžete odmítnout anebo si vytvořit vlastní variantu na podkladě uvedených skutečností. Jen vám a pro vaše co nejlepší zvážení faktů předkládám také řadu nových objevů ověřených i objevů dodnes nevysvětlených. Ale teď již k vlastní pověsti.

Někdy možná před více než patnácti tisíci lety na již zcela obydlené a civilizované Zemi existoval v Atlantiku velký ostrov, obývaný vysoce civilizovanou společností. V oblasti a okolí dnešního Středozemního moře byla jiná civilizovaná společnost. Obě spolu žily v míru až do okamžiku, kdy mezi nimi vznikl válečný konflikt. Příčiny vzniku konfliktu jsou výstižně a věrohodně popsány v citované pověsti a v žádném případě mě nepřekvapují, neboť ze stejných příčin vznikaly a vznikají válečné konflikty na světě od samého počátku současné civilizace až dodnes. Je to snaha ukrást jinému jeho vlastnictví, z touhy po nesmyslném hromadění majetku a moci. Tuto příčinu nám také nabízí řecká verze pověsti o Atlantském ostrově. Nejdřív: *„Po mnoho pokolení byli poslušní zákonů a chovali se přátelsky k sourodému božskému plemeni, majíce smýšlení pravdivé a veskrze ušlechtilé, vedouce si v každém osudu i vespolek mezi sebou mírně a s rozumem, pomíjejíce všeho mimo mravní a tělesnou dokonalost a málo si cenili vezdejší statky a lhostejně, spíše jako brí-
mě, nesli spoustu zlata a ostatního majetku, ale dobře věděli, že i všechny tyto statky rostou ze*

společného přátelství. “ A dále: „...ale když božská částka v nich mizela, směšujíc se opět a opět s mnohým živlem smrtelným a povaha lidská v nich nabývala převahy, tehdy již nemajíce síly se kazili a plnili se záští, zřetností a touhou po moci. “ Ale skutečná příčina mohla být i jiná.

Jak dopadl uvedený konflikt není také zcela jasné a skutečnou pravdu bychom se určitě nedozvěděli ani kdybychom měli tu možnost a mohli se na to zástupců obou znesvářených stran zeptat. Důležité ale je, že někdy během tohoto konfliktu došlo i k celosvětové katastrofě, která v jediném okamžiku obě znesvářené civilizace zničila.

Toto tedy je moje velmi stručná představa pravdivého jádra pověsti, mimo některé detaily, na které poukáží a které se pokusím zdůvodnit.

Začnu netradičně od tragického konce pověsti, od celosvětové katastrofy. Co tedy mohlo způsobit tak velkou celosvětovou katastrofu, kterou zahájilo velmi silné zemětřesení, provázené obrovskou erupční činností s následující obrovskou povodní, kdy zmizel nejen celý velký ostrov v Atlantiku, ale byla přetvořena i většina ostrovů a pevnin celé planety? Zároveň byla zničena civilizace v oblasti

kolem současného Středozemního moře a pravděpodobně i jiné civilizace po celé planetě.

Nejdříve ale zvažme logicky, kdo mohl zapsat takovýto průběh katastrofy, která se tím dostala do sdělované pověsti? Dojdeme k názoru, že někdo, kdo přežil, a z tohoto důvodu musel být na bezpečném místě. Při tak obrovské katastrofě musel být každopádně daleko od epicentra katastrofy. Popisované události jsou tedy jen zjiitelné průvodní jevy katastrofy. Jelikož však byl autor zápisu velmi dobře obeznámen s poměry na Atlantském ostrově, vkrádá se otázka, zdali to nebyl samotný obyvatel ostrova, který včas před hroící katastrofou z ostrova uprchl. Ale uprchl jenom sám, nebo jich bylo více nebo mnoho, a nebo snad skoro všichni, a když ano, tak kam? Pravděpodobně do celého okolního světa, neboť památek na vyspělé civilizace je ve všech zemích světa víc než dost. Ale nyní se vraťme ke katastrofě.

Obrovské průvodní jevy popisované katastrofy s tak dalekosáhlými následky, kdy zmizení velkého ostrova v jediném okamžiku provází velké zemětřesení a silná erupční činnost s obrovskou povodní, může podle mě způsobit pouze srážka

s jiným vesmírným tělesem, což potvrzuje pověst: *„Tělesa, pohybující se po nebi kolem Země, odchylují se od své dráhy a v dlouhých obdobích vše na Zemi velkým ohněm nebo vodou hyné.“*

Jedním z podpůrných dokladů této teorie by mohl být zvláštní tvar osy Středoatlantského hřbetu, která je na mnoha místech jakoby přesečnuta a jednotlivé části jsou oproti sobě posunuty, nejvíce v rovníkové oblasti, což na mě působí dojmem, jako by naše planeta v pase trochu přibrala, a vše se projevilo právě jen v této oblasti. Sousto, po kterém planeta tolik přibrala, bylo řádné, a muselo to být těleso, které mělo takovou rychlost, že buď zemskou kůru prorazilo a zmizelo uvnitř planety, nebo bylo převážně z ledu a po nárazu se rozpustilo, a proto také po něms nemůžeme nalézt žádné stopy na dně Atlantiku. Jedině poblíž pevnin, kde zemská kůra obrovským nárazem praskla, prohnula se a i jinak zdeformovala, části pevnin pak zmizely pod vodou.

Zvláštní tvar Středoatlantského hřbetu vidíte na následujícím obrázku současného stavu.

Jakou to ale má souvislost s Atlantidou? Byl by to pěkný paradox, že na hledanou Atlantidu již něko-

lik staletí hledíme a přitom ji vlastně nevidíme. „Nuže, celá tato moc sebrala se před devíti tisíci lety v jedno a pokusila se jedním nárazem podrobiti si naši i vaši vlast i veškerou zemi na této straně úžiny.“

Vesmírné těleso, které do této úžiny – úzké štěrbiny Atlantiku spadlo, ji nejen řádně rozšířilo a pevninu tam ležící odsunulo, ale zároveň ji i pototočilo kolem osy sever-jih, čímž došlo k potopení částí pevnin na východě a k vzniku hor na západě, ale zároveň to zavinilo i zánik starobylých civilizací i tajemných stavitelů megalitických staveb.

Nemůže tedy být Atlantidou současná Amerika, která by velikostí odpovídala Platónovu popisu – „Poseidon dostal ostrov Atlantský, který byl větší než Libye a Asie dohromady“ – a která se tímto dopadem odsunula od Evropy a Afriky do tak velké vzdálenosti, že když se po zklidnění planety i atmosféry vyjasnilo, byla těmi, co katastrofu přežili, pokládána za zmizelou?

„Nastala jednou neobyčejně silná zemětřesení a povodně a přišel jeden osudný den a noc a tu propadlo se u vás všechno mužstvo schopné zbraně do země a právě tak ostrov Atlantis se propadl

Současná poloha kontinentů
Mapa č. 1

do moře a zmizel. Proto až dosud je moře na oné straně nepřístupno plavbě i zkoumání, neboť překáží v cestě vysoko k povrchu nakupené bahno, které zůstavil klesající ostrov.“

Zároveň byla celá planeta velmi výrazně pozměněna, neboť tak velká celosvětová katastrofa určitě změnila tvar všech pevnin světa, některé potopila a jiným pomohla k vynoření. Ale co se ve skutečnosti dělo, by překvapilo určitě každého. Vychladlá zemská kůra se nárazem vesmírného tělesa rozlámala na současné pevninské desky, které se rozkolébaly a měnily polohu. Americká se na východě ponořila a na západě vystoupila do takové výše, že se evroasijská deska dostala pod ni a svou vahou z ní odlomila desku pacifickou, pod kterou se i po jejím zhroupení dostala nově vzniklá východní část desky evroasijské, jejíž pobřeží se tím také ponořilo. A jelikož se ponořila i západní část desky evroasijské spolu se západní částí desky africké, vzniklo napětí, které vyvolalo i další zlomy v těchto deskách. I silná zemětřesení, která nás sužují ještě v dnešní době, jsou stále příčinou dalšího vzájemného podsouvání desek a tím postupného vyrovnávání vzniklého napětí. Na roz-

díl od dříve vytvořené a léta uznávané teorie mnohamiliónového nutného období pro vznik všech současných zásob nafty a uhlí na celém světě pokládají někteří vědci současnosti za pravou a skutečnou stvořitelku těchto zásob velkou celosvětovou katastrofu. Zároveň ji pokládají i za pravou příčinu vyhynutí velké většiny tvorů planety, hlavně obrovských a pravděpodobně i posledních zbylých veleještěřů. Přežily pouze menší druhy živočichů i ještěřů, které známe dodnes.

S myšlenkou, že Atlantida je vlastně Amerika, přišli někteří již dávno přede mnou, ale já o tom v době, kdy mě tato varianta napadla, ještě opravdu nevěděl. Příčinou toho bylo, že se o ní v běžné literatuře nepsalo a nikomu se jí doposud také nepodařilo prokázat. Nyní, kdy se nevysvětlené nálezy nahromadily a pokročila lidská vzdělanost, která podporuje také přemýšlivost lidí, je vhodný čas přesvědčit i ostatní, aby se touto myšlenkou začal vážně zabývat daleko větší počet lidí, vědců i samouků, nebo i jen těch, které to prostě zajímá. O to se chci v této knize pokusit i já.

Podporou této teorie by mohla být i velmi intenzivní sopečná činnost a častá zemětřesení pro-

bíhající v ose Středoatlantského hřbetu, jako památka na porušení zemské kůry. Do toho zapadá i objev oceánografky Washingtonské university, která na Středoatlantském hřbetu pomocí dálkově řízené ponorky objevila místo, kterému se dnes mezi odborníky všeobecně říká Ztracené město. Z mořského dna zde totiž trčí až 60 m vysoké vápencové komíny, z nichž z některých ještě dnes stále vytékají kapaliny různého chemického složení až 90° Celsia teplé. Vědci výzkumné lodi Brémské university objevili na Středoatlantském hřbetu v hloubce 3000 m pramen teplý dokonce přes 400° Celsia. To vše jsou památky, podporující myšlenku poškození zemské kůry dopadem vesmírného tělesa.

Dalším dokladem celosvětové katastrofy mohou být i nedávno v Itálii objevené, v něžném objetí propletené kostry mileneckého páru.

Jistě nechce nikdo dokazovat, že někdo pracně, před více než 8000 lety, proplétal dvě mrtvoly před jejich uložením do země. Prostě dva milenci se objali ve strachu z očekávané smrti, když si uvědomili, že se již nemohou nijak zachránit před valící se pohromou. Pohled na toto životní torzo je

sice tesklivě smutný, ale zároveň je nádherným dokladem krásy života.

S pomocí dnešní počítačové techniky by odborníci určitě dovedli přibližně určit objem tělesa, které na zemi dopadlo, když by vypočetli objem planety s nepřerušným Středoatlantským hřbetem, který by odečetli od současného objemu planety, a výsledek by povýšili o objem, o které přišlo těleso při průletu atmosférou. Celý výpočet na-

víc komplikuje situace, že těleso mohlo být částečně z ledu, což se vzhledem k velkému množství vody na planetě mohlo klidně stát.

Že naše planeta nemá osu rotace kolem své osy kolmou na oběžnou dráhu kolem Slunce jako ostatní planety, je známé a všem jasné. Co všechno tato anomálie přináší, možná víme nebo se to domníváme, ale jak k tomu planeta přišla nebo kdo to zavinil, zatím nevíme. Nemohlo by to tedy být následkem srážky s jiným vesmírným tělesem? A nemohlo to být totéž těleso, které zavinilo tragické ukončení existence vyspělé civilizace na naší planetě, náhlé zmizení Atlantského ostrova a návrat relativně krátkého období mrazu, jež se také podílelo na následném vyhynutí dalších živočichů planety, zvláště těch velkých?

Podporou této úvahy může být i kalendář staroegyptský, který měl jen 360 dnů a který Egypťané používali přesto, že tato nesrovnalost mezi skutečnou délkou roku a počtem dní jim byla známa. Dalších 5 dnů přidali až daleko později, nezapočítávali je a považovali je za nešťastné. Tento kalendář později převzala i raná kultura řecká, i eseji, žijící na pobřeží Mrtvého moře. Je také zajíma-

vé, že podobný prastarý kalendář používali i Mayové ve střední Americe, s tím rozdílem, že jejich rok, který měl také jen 360 dnů, měl ale 18 měsíců a měsíc měl jen 20 dnů. A i zde bylo přidáných 5 dnů nešťastných a dohromady to tedy bylo opět 365 dnů v roce. Musíte uznat, že nápadná podobnost obou kalendářů není jen pouhou náhodou. Dva kalendáře, přitom každý z jiné polokoule, přitom stejný počet 360 dnů v roce a u obou přidáno pět dnů, a také v obou případech nešťastných. Náraz tedy nevychýlil jen osu rotace, ale změnil i počet dnů v roce a naboural také od nějaké prastaré civilizace převzatou řadu čísel, používanou pro dělení celků a následně i pro datování.

Tuto řadu jsem se pokusil určit na podkladě častého používání některých čísel u různých starověkých civilizací, neboť základem všech kultur je dědictví po té jediné předcházející.

V uvedené tabulce je matematická řada napsaná červeně, výchozí vzorce jsou černé, v pokračování řady ale i šedivé, pro označení dvou do sebe propletených řad. Barevně jsou vyznačeny nárůstky mezi sousedícími čísly, které spolu také souvisí, neboť vytvářejí nové řady, ale ze stejných čísel.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ATLANTIS, KELTOVÉ A DĚJINY ZEMĚ tak trochu jinak.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.